



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fasti Mariani

**Brunner, Andreas
Pfeffer, Wilhelm**

Antverpiæ, [1659 erschienen] 1660

S. Ivlianvs Conf. 12. Februarij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42032

ratis, sit in velamento capitis tui Christus, crux in frontis munimine: in odorem thymiana orationis semper accende, altare cor tuum pono. S. Pet. Chryf. ser. 108.

S. IULIANVS CONF. 12. Februarij.

Quoties dum hostem petit, se sauciat & suos ira! Domo aberat IULIANVS, familiam conjugę curante. Interea parentes adsunt, & quem puerum amiserant, filium quærunt. Heu quàm præstabat nunquam invenire! At conjux gratulata sibi, quòd benefacere etiam absenti IULIANO in parentibus posset, humanissimis verbis hospites salutatur, epulo laurissimo excipit, ab epulo in suo thalamo molliter locat, nescios funebrem se lectum conscendere. Et fortè jam filium somnabant: cum ecce adest hic, & ubi primùm à geminis premi lectum videt, sive nox, sive thori violati suspitio oculos fascinaverat, præcipiti vindictâ utrumque ferro trajicit, lectumque dum ab adulterio purgare parat, ah! paricidio maculat. Mox uxor superveniens, & dies facinus monstrant. Hic demum IULIANVS non longiùs fugisse se parentes ingemiscere, accusare paricidas manus, ultrò omnes culeos advocare, denique cogitare, quì nefas tantum seridò in se castigaret. Longum supplicium placuit. Xenodochium propter fluminis ripas construxit, rectiùs in hoc hospites pauperes accepturus, omniumque ipse bajulus per undas futurus. Et fuit cum leprosi formam Christus induit. Hunc cum IULIANVS transportatum foco fovisset ridentem, mensâ esurentem, & suo lectulo dormiturentem, ecce paricidii veniam manifestus, vel dedit, vel olim datam nuntiavit. Perrexit tamen ille operam suam eò studiosius probare, quo hospite

hospitibus nobilioribus jam fræquentari ædes videbat. Ex Petr. de Natal.

Ille viam Domino suo parat, qui luxuriantis carnis respuens voluptates, toto mentis sue spiritu suspensus ad Deum vigore se castitatis accingi: optimam parat Domino viam qui cogitationes suas, auaritia fluctibus astuantes serena conscientia tranquillitate compefcit. S. Max. hom. de S. Ioan.

S. MARTINIANVS C. 13. Februarij.

Vitam solam MARTINIANVS agere cœpit octo & decem. annorum adolescens. Dæmon malus eiecturus statione suâ militem, veteris serpentis exuvias induit. Sed nihil nisi risum retulit, quo merito humi eum repere post casum tam altum dixit. Quid ageret victus serpens? ut virum decipiat, iterum mulierem subornat. Adest hæc panniculis involuta, & velut à viâ exerrasset, magnis ejulatus, ne in pabulum feris cedat, id noctis hospitium orat, aperit MARTINIANVS à feris feminam defensurus, se lupæ objecturus; penitioribus tamen adytis clausus pernoctat. Sed manè mulierem ecce tibi mundo omni ad miraculum superbam! Videt hanc, & basiliscum videt. Audit, & Sirenem audit, & dæmonis victorem pænè mulier vincit. Experrectus tamen veluti à somno ignes fecit ingentes, pedibusque insultans. age dixit, lubeat peccare, si vel has flammæ lubet ferre. Extinxit hic rogi Veneris ardorem, tuum præcipuè cum lacrimas meretricula etiam, damnatâ jam Venere, affudit. Cæterùm MARTINIANVS in ripem è medio mari eminentem secessit. Hic quoque dum Charybdim fugit, in Scyllam minimo minus incidit, & Venerem planè regnare in
mari